

vil, men jeg har henvist til disse lave Lønninger, som ere en sørgelig Kendsgerning; det er altsaa ikke overdrevent, og det er heller ikke urigtigt, hvad jeg har nævnt. Jeg adskiller mig deri heldigt fra det ærede Medlem fra Svendborg, som for ikke mange Tider siden fortalte os, at Polakernes Dagløn var $3\frac{1}{2}$ Kr., hvad den ingenlunde er.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Overanstrengelse er det dog ganske uomtvisteligt, at en saadan ofte finder Sted for Privatbanernes Funktionærer. Man har bestridt det her, saavel det ærede Medlem fra Svendborg som ogsaa fra anden Side, men denne Paastand om Funktionærernes Overanstrengelse er slet ikke opfundet. Jeg har en Opgørelse over, hvad der præsteres af Privatbanefunktionærer og Statsbanefunktionærer af forskelligt Arbejde. Den er et Par Aar gammel, men den er sikkert ikke i nogen synderlig Grad forrykket i den forløbne Tid. Ved Statsbanerne besørger der 1,802 rejsende pr. Funktionær, medens der ved en Række Privatbaner præsteres pr. Funktionær mellem 3,327 og 5,872 rejsende. Hvad Godsbesørgelsen angaar, præsteres ved Statsbanerne 420 Godstons pr. Funktionær og ved en Række Privatbaner mellem 577 og 1,076. Kørselsmængden er ved Statsbanerne 1,074 Togkilometer pr. Funktionær og ved Privatbanerne, den Række, jeg har undersøgt, mellem 1,732 og 2,832. Man vil altsaa se, at saavel Antallet af rejsende pr. Funktionær som Antallet af Godstons pr. Funktionær og Togkilometer pr. Funktionær altsammen meget stærkt overstiger, hvad der er Gennemsnittet ved Statsbanerne, og der er antagelig ingen, som tør paastaa, at der ikke bestilles noget ved Statsbanerne . . . (Afbrydelse af *Wenzel Neergaard*) . . . Ja, man tør paastaa saa meget fra den Side, men derfor bliver det ikke rigtigt. De Folk, som kende til Statsbanefunktionærernes Forhold, ikke blot kende den meget overfladisk, men mere grundigt, ville sikkert vide, at der præsteres rigeligt Arbejde af disse Funktionærer, og at der altsaa maa være Tale om en ikke ringe Overanstrengelse af Funktionærerne ved Privatbanerne, naar der dér præsteres saa meget mere end ved Statsbanerne. Dertil kommer, at jeg har haft Lejlighed til at høre forskellige Funktionærer udtale sig om deres Forhold ved Banerne. Til visse Tider er der utvivlsomt Funktionærer, som Maaneder igennem kun akkurat lige faa den nødvendige Fritid til at sove i, men — i alt Fald for

adskillige Funktionærers Vedkommende — ikke faa ret megen Fritid af anden Art.

Saa sagde det ærede Medlem fra Svendborg, at der var stærkt Tilløb af Funktionærer, saa snart der opstod en Privatbane, og at de Pladser vare eftertragtede. Det er et Forhold, som ikke er mig ubekendt, men det viser paa ingen Maade, at Forholdene ere glimrende ved de private Baner, blot at der udenfor denne Funktionærkreds staar en Mængde Mennesker, som ere endnu mere sultne end de, som have været saa heldige at faa Ansættelse ved Banerne. Hvis dette ikke var Tilfældet, var der neppe saa stærkt Tilløb. Andet og mere viser Meddelelsen om Tilløbet slet ikke.

At der skulde være noget unaturligt eller urigtigt i at blande sig i Privatbanernes Forhold, hvad Funktionærernes Løn og Arbejdstid angaar, kan jeg ikke indse. Man kan jo meget vel anstille en Sammenligning mellem Forholdene ved disse Privatbaner og ved de københavnske Sporveje. Og ved disse sidste har Kommunalbestyrelsen Ret til at gribe ind paa visse Omraader, saaledes med Hensyn til Arbejdstid og Pensionsforhold for Funktionærer og med Hensyn til de Stridigheder, der opstaa angaaende Bestemmelser i Overenskomsten. Selvfølgelig bør det ogsaa være saaledes, at Stat eller Kommune overfor vigtige Samfærdselsmidler kunne udøve en tilstrækkelig Indflydelse. Og naar dette nu i adskillige Aar har været Tilfældet overfor en stor Virksomhed som de københavnske Sporveje, er der utvivlsomt hverken noget unaturligt eller urimeligt i, at noget lignende tilstræbes for Privatbanerne.

Det ærede Medlem fra Silkeborg (Stensballe) har vistnok ogsaa gjort nogle Bemærkninger til mig, men det er neppe fornødent for mig at gaa ind paa disse. Det ærede Medlem er selv i saa høj Grad Part i Sagen, at han selvfølgelig som Driftschef maa se paa Sagen fra en Driftschefs Standpunkt. I Henhold til, hvad jeg allerede sagde i Formiddags, er det rimeligt, at Driftscheferne indtage en saadan Holdning overfor Funktionærerne, at hvad der er fremkommet fra den Side, ikke giver mig Anledning til at beskæftige mig dermed.

Christian Rasmussen: Der er et Spørgsmaal, der har været stærkt omtalt under Behandlingen af det foreliggende Budget, og som jeg ogsaa skal tillade mig at ofre et Par Ord. Det er Spørgsmaalet